

[Arbejdsministeren]

lov, der har stået sin prøve i de år, den har virket, ligesom de tidligere arbejderbeskyttelseslove viste deres funktionsduelighed. Om de problemer, der opstår, det være sig for de yngre læger, for sygeplejerskerne, for lærerne, er vi i direkte kontakt med de pågældende offentlige myndigheder og offentlige arbejdsgivere og med de pågældende lønmodtagerorganisationer.

Jeg kan sige, at for lægernes vedkommende er det lykkedes i enighed at få de tidsbestemte dispensationer ind. For en lang række andre områder, f. eks. inden for staten, har det også været muligt i enighed at udstikke tidsbegrænsede dispensationer. De problemer, der er tilbage, ønsker vi også løst i et samarbejde med parterne. Jeg kan sige, at i går aftes fandt der en forhandling sted i arbejdsministeriet mellem Danmarks Lærerforening, undervisningsministeriet og direktoratet for arbejdstilsynet, hvor vi løste problemerne om overholdelse af arbejdsmiljølovens hviletids- og fridønsregler inden for folkeskolelærernes område, således at jeg i dag har udsendt en pressemeddelelse om, at det uden dispensation er muligt at gennemføre skolens nødvendige arbejde samtidig med, at arbejdsmiljølovens hviletidsbestemmelser overholdes.

I morgen har vi et møde med sygeplejerskernes organisation, Dansk Sygeplejeråd, Dansk Kommunal Arbejderforbund, Amtsrådsforeningen og Københavns og Frederiksberg kommuner, og vi ønsker i fordragelighed og i fred at løse problemerne. Vi ønsker ikke at give alle arbejdsgiverne en stor økse, som de kan hugge de tilkæmpede hviletidsrettigheder over med.

Vi ønsker altså at løse problemerne i samarbejde med Danmarks Lærerforening, i samarbejde med Dansk Sygeplejeråd, i samarbejde med Dansk Kommunal Arbejderforbund og alle de øvrige lønmodtagerorganisationer, tjenestemændenes fællesudvalg osv. og ikke som de konservative ved at slå noget i stykker, som har vist sin funktionsduelighed på det danske arbejdsmarked i den private sektor i mere end 20 år.

Der er vel ikke noget overraskende i på baggrund af disse synspunkter, at regeringen ikke ser sig i stand til at medvirke til en positiv gennemførelse af det konservative forslag.

Bakholt (S):

Socialdemokratiet kan heller ikke medvirke til dette forslags gennemførelse. Vi har stadig væk den opfattelse, at det er rigtigt, at hele arbejdsmarkedet, uanset om det er privat eller offentligt ansatte, skal have den beskyttelse, som hviletidsbestemmelserne er udtryk for.

Indkøringen har nogle steder givet problemer, men det skal efter vor opfattelse ikke medføre en forringelse af hviletidsbestemmelserne. Hvis det konservative forslag blev gennemført, ville det betyde, at de områder, hvor 11 timers reglen gjaldt, inden arbejdsmiljøloven trådte i kraft, ville få en forringet retsstilling. Det kan vi ikke være med til, for det er urimeligt, hvis det skulle ske, fordi der er nogle indkøringsproblemer.

Loven giver i dag muligheder for, at der kan laves særregler, hvis sådanne regler er nødvendige. Rammerne er faktisk så vide, at alle rimelige hensyn kan tilgodeses ud fra det gode princip, at når der skal laves særregler og aftaler, kan det ske i samarbejde med arbejdsmarkedets parter, og dette princip ønsker vi ikke at slå i stykker.

Lawaetz (FP):

Al den snak i den sidste tid om 11 timers hvile har faktisk for første gang i mit liv gjort mig nervøs for mit helbred, for jeg har følt mig urolig hele dagen, da jeg fandt ud af, at mit folketingsarbejde tvang mig til kun at hvile 7 timer sidste nat. Nu bliver jeg endnu mere nervøs, når hr. Bakholt kommer ind på, om man også skal blande sig i de private arbejdstid. Vi har dog hidtil haft den fordel, at vi måtte arbejde over lige så længe, som det passede os.

Da hviletiden på de 11 timer blev obligatorisk, herskede der ingen tvivl om, at man havde tænkt på særlige grupper i samfundet. Først og fremmest drejede det sig om folk med hårdt legemligt arbejde, folk, der virkelig kunne trænge til en længere hvilepause for ikke fysisk at blive overanstrengt. Man tænkte vel også på folk ved helautomatiske maskiner, hvor ensformigheden måske kunne blive et psykisk pres, man tænkte på folk med et stort ansvar, f. eks. ansvar for andres liv og forlighed, som flyveledere o. lign.

Man talte også i 1975 ved udvidelsen af arbejdsmiljøloven om den udvidelse af arbejderbeskyttelsen, der lå heri, om, hvad det